

OKLENIMO SE MARIJE

OKLENIMO SE MARIJE

**Devet dni
s p. Jožefom Kentenichom**

**Priredil
Dr. Jože Premrov**

Uporabljena literatura:

A. Klaiber – Mit Maria. Schönstatt-Verlag 1972, 2. Auflage;
Ich gehe zu Pater Kentenich. Herausgegeben vom Sekretariat
Pater J. Kentenich, Vallendar bei Koblenz 1972;
Mut zum Wagnis. Herausgegeben vom Sekretariat Pater J.
Kentenich, Vallendar bei Koblenz 1971.

Imprimatur: Nadškofijski ordinariat v Ljubljani, št. 1763, dne 11.
decembra 1973.

Izdal Župnijski urad sv. Petra v Ljubljani
Tisk ČGP »DELO«

Uslišane prošnje sporočite na naslov: Sekretariat Pater Josef
Kentenich, 5414 Vallendar am Rhein, Berg Schönstatt, Bundes-
republik Deutschland.

Podpisani izjavljam, da v soglasju z odločbo Urbana VIII. velja
sporočilom, dogodkom in nadnaravnim dogodkom in milostim,
ki so v tem spisu omenjeni, le človeška verodostojnost.

Po mnenju Republiškega sekretariata za prosveto in kulturo v
Ljubljani, št. 421-1/73 z dne 26. decembra 1973 je knjižica »OKLE-
NIMO SE MARIJE« oproščena prometnega davka.

P. JOŽEF KENTENICH

P. Jožef Kentenich, ustanovitelj mednarodnega verskoobnovitvenega duhovnega gibanja, je bil rojen 18. novembra 1885 v Gymnichu pri Kölnu v Zahodni Nemčiji. Ko je dopolnil devet let, ga je njegova mati peljala v cerkev k Marijinemu oltarju in ga izročila božji materi Mariji. Zanimivo je, da je devetletni deček soglašal s posvečenjem s popolno zavestjo. Sam je nekoč povedal, da je pri posvečanju Mariji vključil svoj »da« tudi za tedaj, ko ga bo zajelo duševno ali telesno trpljenje. Tedaj je Marijo prosil, da hoče biti vse življenje orodje v Marijinih rokah; popolnoma se ji je izročil. Še posebno pa je prosil Marijo, naj ga ne varuje in vodi samo v mladosti, ampak vse življenje; postal je njena lastnina v veselju in trpljenju.

Po dovršeni gimnaziji so ga sprejeli v noviciat Palotinci v Limburgu. Že v višjih razredih gimnazije se je odločil, da bo postal duhovnik. Na prav poseben način je začutil in tudi spoznal, da ga vodi nebeška mati Marija; stala mu je ob strani, ko je doživljal hude duševne boje. V najhujših preizkušnjah se je vsak dan zatekel k Mariji ter ji potožil svoje težave in ji razkril srce. Dodobra je spoznal, da nam Marija lahko vedno pomaga in z njeno pomočjo lahko premagamo največje in najhujše življenjske stiske in preizkušnje. Ponovno se je zaupno daroval božji Materi ter se trdneje kot kdajkoli oklenil njene materinske roke. Tako so se na mah končali dijakovi duševni boji, v njegovi duši pa se je naselila močna in trdna vera, ki ga je spremljala vse življenje.

Po maturi je študiral teologijo in 10. julija 1910 zapel novo mašo v Limburgu ob Lahnu. Kmalu po novi maši je bil nastavljen za špirituala v študentskem domu Schönstatt pri Vallendaru ob Renu. Modro in previdno je vodil dijake, ki so ga vzljubili kot najboljšega očeta. Dijakom je svetoval, naj se prostovoljno odločijo glede ustanovitve Marijine kongregacije za dijake. Na belo nedeljo leta 1914 – tedaj je bila ustanovljena dijaška Marijina kongregacija – je p. Jožef Kentenich v nagovoru kongreganistom med drugim zlasti poudaril: »V kongregaciji smo našli Jezusa in Marijo . . . Po Mariji k Jezusu, to je glavni cilj naše kongregacije.«

Po nekaj mesecih je p. Jožef Kentenich spoznal, da Marijina kongregacija za dijake potrebuje stalno središče in močno idejo, ki bo kongreganiste vedno spodbujala in navduševala za plemenite ideale. Pokojni p. Jožef Kentenich je dolgo časa premišljeval, kako bi razrešil zanj najtežje vprašanje, kje naj ima božja mati Marija središče, kjer bo delila milosti. V tej odločilni uri — 18. oktobra 1914 — je p. Jožef Kentenich ustanovil Schönstatt — schönstattsko družino, ki še danes pomaga po najboljših močeh Cerkvi v sedanjem svetu. Tedaj je v svetišču schönstattske trikrat čudovite božje Matere in Kraljice govoril kongreganistom in med drugim zlasti poudaril: »Večjega apostolskega dela brez dvoma ne moremo storiti kot bo to, da našo nebeško Gospo in Zapovedovalko prosimo, da si na tem kraju na poseben način postavi svoj prestol, kjer bo delila zaklade božje milosti. S tem dejanjem bomo zapustili najdragocenejšo dediščino našim zanamcem . . .« In česa so se lotili? Ustanovitelj Schönstatta je od vseh navzočih zahteval:

»Vsak izmed nas se mora potruditi, da bo dosegel najvišjo stopnjo stanovske popolnosti in svetosti. Za nas ni dovolj, če si prizadevamo, da bi dosegli veliko ali večjo stopnjo kreposti, pač pa si moramo prizadevati, da bomo dosegli najvišjo stopnjo popolnosti in svetosti . . .«

Ustanoviteljeva srčna želja je bila, da bi vsi kongreganisti zvesto izpolnjevali vsakdanje dolžnosti, zbrano molili ter se smotrno samovzgajali. To plemenito človeško prizadevanje naj bi božjo Mater nagnilo, da bi iz Schönstatta versko in moralno prenovila svet. Mladih poslušalcev se je polastilo navdušenje, niso pa takoj dojeli pomembnosti Kentenichovih besed. Ustanovitelj se je dobro zavedal, da brez Marijine pomoči ne bo mogel uresničevati idealov, ki jih je nosil v srcu vse življenje. Zato se je obrnil k Mariji za pomoč ter molil:

»Nebeška Mati, za tvojo stvar gre! Pomagaj mi!«

In res, Marija mu je stala vedno ob strani in z njeno pomočjo je bilo vse njegovo delo uspešno in je obrodilo bogate sadove. Zato je Mariji dal — eno leto pred svojo smrtjo — v znak hvaležnosti pomemben naslov: Trikrat čudovita schönstattska Zmagovalka!

V nekaj letih so mladi kongreganisti dodobra spoznali in tudi razumeli ideje svojega duhovnega voditelja, zato so se oklenili božje matere Marije in ustanovitelja Schönstatta. Nekateri so darovali v I. svetovni vojni celo svoja življenja za schönstattske namene. Med njimi se je zlasti odlikoval Jožef Engling, ki je padel pri Cambrai v severni Franciji. Postopek o njegovem svetniškem življenju se je že pričel.

Življenjepisci poudarjajo, da je p. Jožefa Kentenicha vodila vse življenje Marija in da je po božjem navodilu — bil je izredno nadarjen in izvrsten organizator — ustanovil: »Apostolsko ligo«, »Schönstattske Marijine sestre«, »Schönstattske Marijine brate«, »Zvezo družin«, »Zvezo škofijskih duhovnikov«, »Schönstattska žensko zvezo« in »Občestvo schönstattske patrov«. P. Jožef Kentenich je previdno in modro vodil mnogovrstno schönstattska duhovno družino, ki ima zdaj svoje postojanke že po vseh delih sveta in šteje že na tisoče članic in članov. Samo v Zahodni Nemčiji je nad 800 duhovnikov članov Schönstatta. Jesenskega zborovanja v Schönstattu v oktobru 1973 se je udeležilo nad 1400 zastopnikov iz vseh predelov sveta. Še veliko več zastopnikov pa bo v oktobru 1974, ko bodo v cerkvi vednega češčenja, kjer zdaj počiva truplo p. Jožefa Kentenicha, na hribu Schönstatt kronali trikrat čudovito božjo Mater kot ZMAGOVALKO SCHÖNSTATTA.

P. Jožef Kentenich in njegova duhovna schönstattska družina sta morala pretrpeti dve hudi preizkušnji. Od leta 1941–1945 so nacisti zaprli p. Jožefa Kentenicha v Koblenzu in ga po tridesetih dneh odpeljali v taborišče lakote in smrti — v Dachau, kjer je bil mnogim sotrpinom v oporo in pomoč. Krvoločni nacisti so želeli uničiti njega in njegovo duhovno družino, ki se je junaško upirala hitlerjanskemu nasilju. Poudariti moram, da so schönstattske Marijine sestre, ki jih je ustanovil p. Jožef Kentenich, velikodušno pomagale našim rojakom, ki so jih nacisti nasilno izselili z rodne zemlje in jih odpeljali kot živino v nemška taborišča lakote in smrti. Pokojni prelat Avgust Hegenkötter, veliki dobrotnik in nepozabni prijatelj Slovencev, mi je pripovedoval, da so schönstattske Marijine sestre velikodušno priskočile na pomoč slovenskim trpinom v mnogih krajih v nemški diaspori — Weimar,

Arnstadt, Friedrichroda in drugod. Prinašale so jim hrano, obleko in zdravila. Tudi prelatu Hegenkötterju so veliko pomagale, ko je obiskoval in tolažil naše rojake v številnih nemških taboriščih. Prepričan sem, da Slovenci ne bodo pozabili dragocene dobrote Marijinih sester v Schönstattu, ki so mi v oktobru 1973 v Schönstattu pripovedovale o naših rojaki, ki so jih srečevale med zadnjo svetovno vojno v raznih nemških taboriščih.

Po končani II. svetovni vojni se je p. Jožef Kentenich zmago-slavno vrnil v Schönstatt k svoji duhovni družini in takoj pričel s še večjo ljubeznijo dušnopastirsko delovati med svojim narodom. Leta 1947 je obiskal Afriko in ZDA, kjer je ustanavljal in duhovno utrjeval schönstattske postojanke.

V letih 1949–1965 je p. Jožef Kentenich prestajal najhujšo pre-izkušnjo v življenju. Njegovi idejni nasprotniki so ga tožili trierskemu škofu in tudi sv. očetu, da razširja »nevarne in krive ideje«. Kentenich je sproti pobijal vse čudne predsodke in sumničenja svojih idejnih nasprotnikov, pa ni uspel. Moral se je ločiti od Schönstatta in tudi od rodne zemlje ter oditi v tujino, kjer je nekaj let dušnopastirsko deloval tudi med svojimi rojaki v Milwaukee v ZDA. V času dolgoletnega molka in duševnega trpljenja – 14 let – je rasla njegova ljubezen do Cerkve ter se utrjevala zvestoba do schönstattske duhovne družine. Trdno je bil prepričan, da ga je po štirinajstih letih nepopisnega duševnega trpljenja pripeljala Marija v Schönstatt. Vsi idejni nasprotniki in obrekovalci so morali utihniti, sv. oče Pavel VI. je 22. decembra 1965 potrdil in blagoslovil njegovo duhovno delovanje in tudi Schönstatt, ki naj bi po Mariji duhovno in moralno prenovilo vse narode sveta. P. Jožef Kentenich je ostal svojemu idealu – pomagati sočloveku in ga z Marijino pomočjo voditi k Očetu – zvest do poslednjega diha.

P. Jožef Kentenich je 15. septembra 1968 prvokrat maševal v novi cerkvi vednega češčenja na hribu Schönstatt. Po maši je mirno odložil mašna oblačila, blagoslovil nekaj rožnih vencev in povabil oba duhovnika, ki sta mu stregla pri najsvetejši daritvi, h kosilu. Nenadoma ga je obšla srčna slabost in brez smrtnega boja je mirno izdihnil. Njegovo truplo čaka vstajenja v cerkvi vednega češčenja, kjer je prvokrat in tudi poslednjikrat maševal.

Pokojni p. Jožef Kentenich je bil vse življenje najzvestejši Marijin sin. Na strmi življenjski poti je vedno vdano nosil z Marijino pomočjo najrazličnejše življenjske križe in preizkušnje. S trdnim zaupanjem na Marijino varstvo in pomoč pa je imel tudi živo in neomajno vero, da bo njegovo življenjsko delo obrodilo med ljudmi bogate sadove.

»ZARES, V ŽIVLJENJU STE BILI IZREDNO POGUMNI ...«

Tako je dejal münstrski škof Klemens Avgust von Galen p. Jožefu Kentenichu, ko sta se srečala leta 1945. Sodelavci in dobri poznavalci p. Jožefa Kentenicha zatrjujejo, da se je pokojni ustanovitelj Schönstatta z izrednim pogumom in tudi veseljem lotil dušnopastirskega dela med svojim narodom; v to delo je vpregel vse duševne in tudi fizične moči zaradi tega, da bi Bog po Mariji zavladal med ljudmi. P. Jožef Kentenich se je vsak dan spraševal, kakšne namene ima Bog z njim. Kadarkoli je v luči vere spoznal božjo voljo, je takoj prijel za delo in se ni menil za ugovore lastnega razuma; tudi mnenja ljudi ni upošteval, čeprav so njegovo delovanje kritizirali in celo zavračali, včasih pa tudi hvalili. Vedno je želel spolnjevati le božjo voljo.

Ljudje so občudovali Kentenichovo dobroto, ki je sijala z njegovega obraza v koncentracijskem taborišču v Dachauu in tudi v izgnanstvu, daleč od domovine. Pomisliti moramo, da p. Jožef Kentenich v najhujših letih ponižanja in trpljenja ni imel nobene zaslombe pri ljudeh. Njegovo neomajno zavetje je bila živa in globoka vera. Kapelica, katero je uporabljal za srečanja fantov in deklet, je 18. oktobra 1914 postala milosti poln kraj — Marijino svetišče; postala mu je vidno božje znamenje in kraj srečanj z Bogom, saj je večkrat dejal: »Kdor me išče, me bo vedno našel v svetišču.«

Pogum za delo in Marijino svetišče sta v življenju p. Jožefa Kentenicha neločljivo povezana med seboj. V Marijinem svetišču, kamor je vsak dan tako rad zahajal, se je počutil popolnoma varnega; čudovito je tedaj delovala božja milost v njegovi duši. Marija ga je vedno znova — tako je sam zatrjeval — bodrila, naj ljudi z njeno pomočjo vodi k Očetu v nebesa.

Življenje p. Jožefa Kentenicha je bilo trnjevo in polno odpovedi; ni se ustrašil življenjskih udarcev, sumničenj ter krivic, pa tudi bežal ni pred vsemogočimi očitanji in lažmi. Kljub rajrazličnejšemu človeškemu nasprotovanju je bil vedno pogumno na voljo Bogu, ki je zvestega služabnika bogato podpiral in tudi poplačal. Zmagala je pravica in dobrot nad peklenko hudobijo in krivico. Moč za neomajni pogum pa je p. Jožef Kentenich vedno znova črpal v svetišču trikrat čudovite božje matere Marije.

Tudi naše življenje je prepleteno z najrazličnejšimi križi in nadlogami. Tako često nas zajamejo skrbi in velike preizkušnje nas tlačijo k tlom. Mnogokrat se zgodi, da pred seboj ne vidimo izhoda iz zagate. Kar malo pomislimo na svoje skrbi za starše, brate in sestre, sorodnike, znance in prijatelje... Velikokrat se ne moremo potolažiti zaradi izgube drage osebe, ki nam je bila zelo pri srcu. Včasih zbolimo ali pa nam ni po volji življenjsko okolje...

Življenje p. Jožefa Kentenicha, očeta in ustanovitelja schönstattske duhovne družine, nam lahko vliva pogum in daje upanje. On stoji pred nami in nas spodbuja: Ne popustite! Vztrajajte! Bog ima veliko možnosti, čeprav jih človek ne vidi. Trdno zaupaj v božjo vsemogočnost in dobrot! Toda nikar ne obrni Bogu hrbta, če te ne bo takoj in tako uslišal, kakor si sam želiš! Zavedaj se: vsako trpljenje nas hoče odtrgati od posvetnih dobrin in približati Bogu! Kvišku poglej in okleni se Boga! Bog je prav blizu... Ponudi mu roke; On te hoče obdariti. Večni Bog nas želi pritegniti k sebi in napolniti naše srce z božjo ljubeznijo, da bi potem laže razumeli sočloveka, ga potolažili in mu priskočili na pomoč.

Pridružimo se p. Jožefu Kentenichu! Pojdimo z njim v svetišče trikrat čudovite božje Matere, Kraljice in Zmagovalke schönstattske duhovne družine, da nas bo Ona potolažila, sprijaznila s trpljenjem in v trpljenju prenovila. Oklenimo se Marije, saj Ona nas more rešiti tudi trpljenja, ki nas je zajelo.

Ozrmo se na sliko p. Jožefa Kentenicha in prosimo božjo mater Marijo, naj nam pri Bogu izprosi tak pogum, kakršnega je imel p. Kentenich, da bomo veselo prijeli za vsako delo in postali oznanjevalci resnice in božje ljubezni v sedanjem svetu.

KAKO BOŠ DEVET DNI MOLIL S P. JOŽEFOM KENTENICHOM?

Vsak dan – po jutranji molitvi – zbrano preberi en odstavek. Najprej zmoli »Molitev pred premišljevanjem« (stran 11), da se boš laže in bolje duhovno zbral za premišljevanje in da boš pobožno molil s p. Jožefom Kentenichom. Nato preberi besedilo, določeno za tisti dan, poglej na sliko p. Jožefa Kentenicha, nato pa zbrano premišluj in moli z njim.

Misel, ki je krepko tiskana, naj te spremlja ves dan.

Po vsakdanji večerni molitvi, preden greš počivat, zmoli še molitev na strani 11.

MOLITEV PRED PREMIŠLJEVANJEM

Ljuba nebeška mati in kraljica Marija, ponižno te prosim: pomiri moje nemirno srce in posreduj pri tvojem Sinu, da bo božji Duh napolnil mojo notranjost.

Pomagaj mi, da bom spoznal in doumel, kar mi bo Sveti Duh govoril, ko bom opazoval slike p. Jožefa Kentenicha, premišljeval njegovo življenje in njegovo pogumno delovanje.

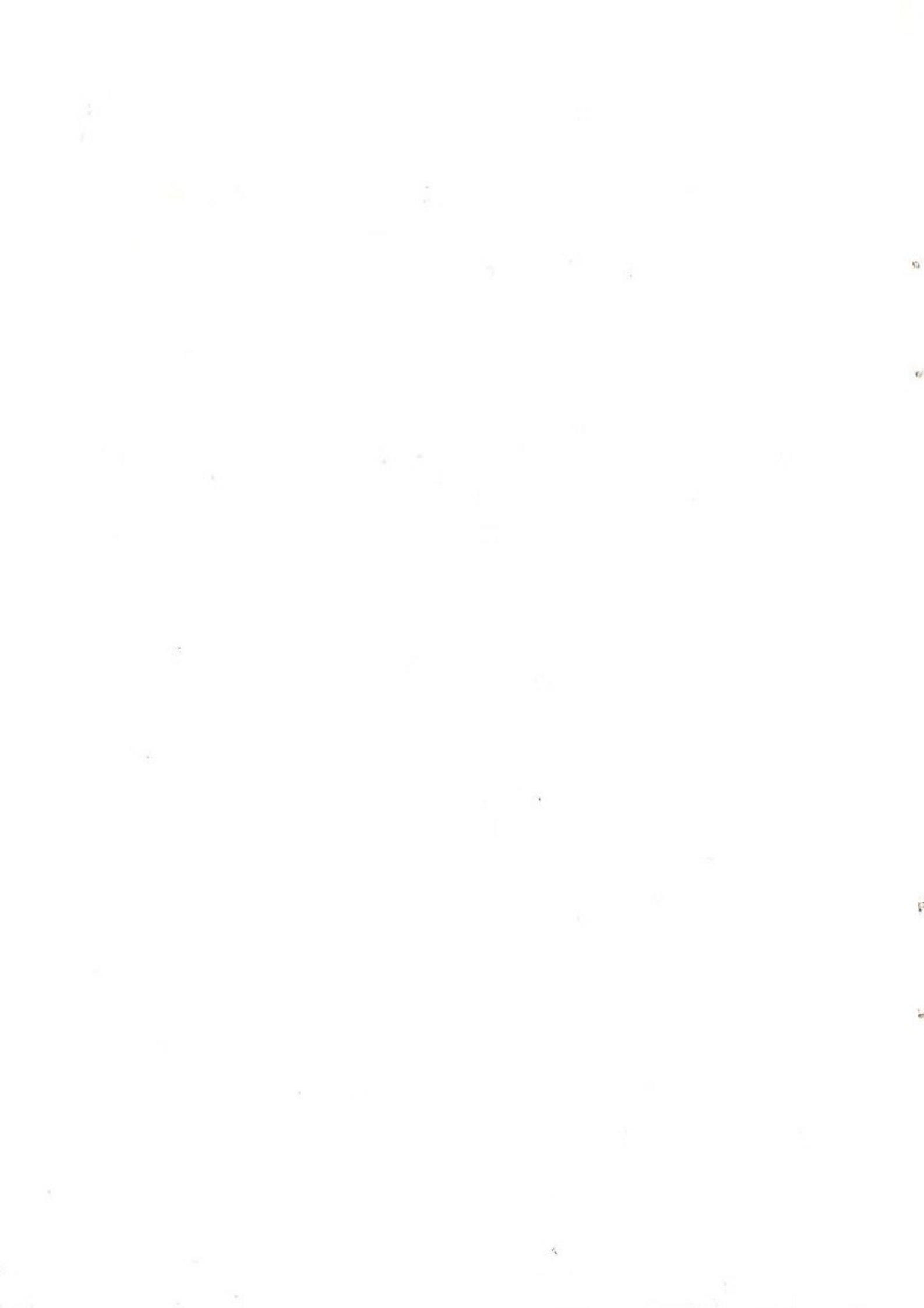
Nebeška Mati, izprosi mi milost, da bom vedno skrbno prisluhnil božjim navdihom! Uravnaj moje misli, želje in hotenje tako, da bom pogumno storil prav vse, kar Bog želi od mene. Amen.

MOLITEV PRED NOČNIM POČITKOM

Najprej nekoliko premisli, kako si preživel dan. Kaj je bilo zate najlepše in najhujše, kar si danes doživel? Si se trudil, da bi spolnjeval božjo voljo?

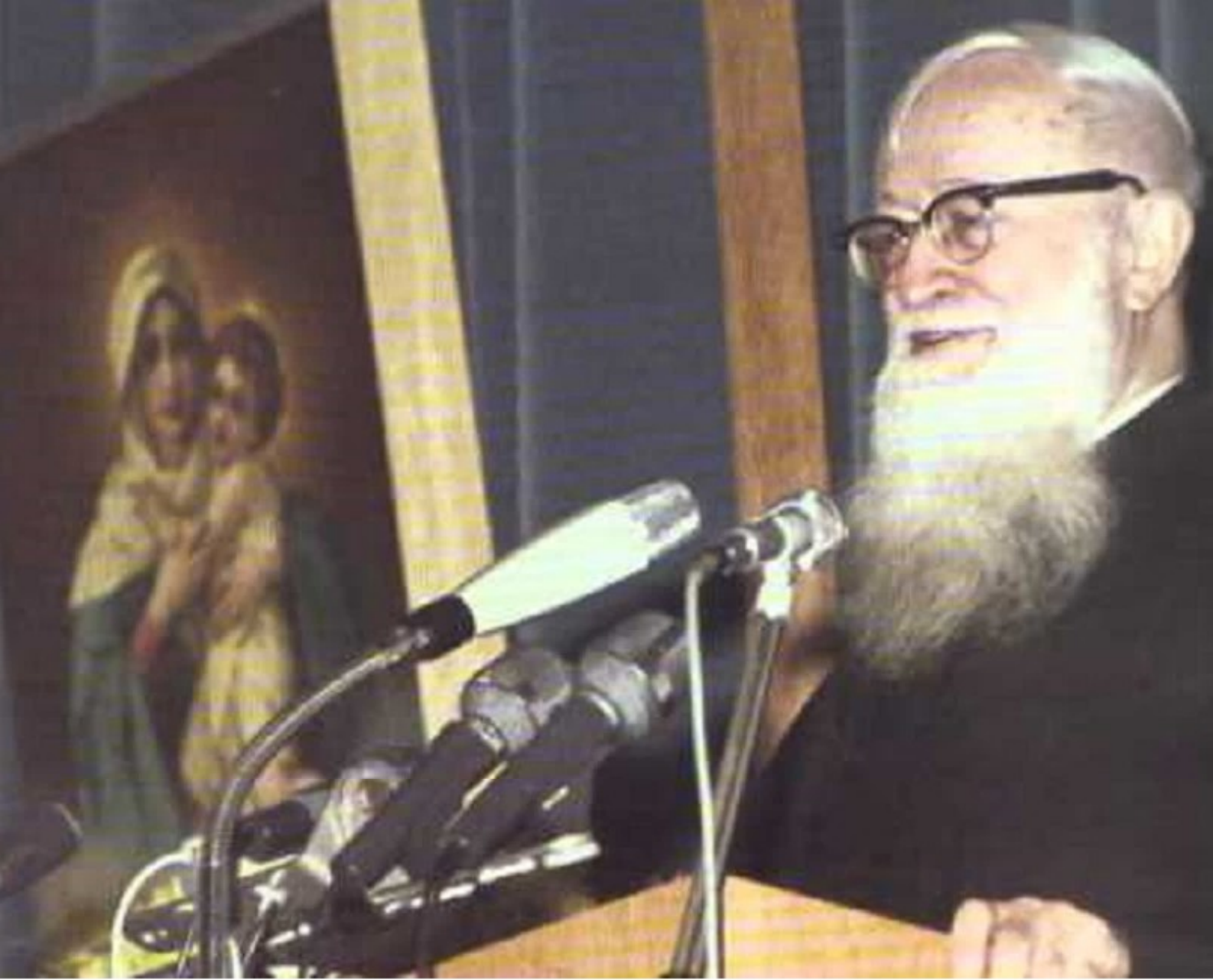
Po skrbnem premišljevanju pobožno moli:

Ljuba nebeška Mati in Kraljica, ti poznaš vse moje stiske in nadloge, ki me tarejo in vznemirjajo. Posreduj, prosim, zame pri Bogu, da mi bo na priprošnjo p. Jožefa Kentenicha pomagal. Če ima Bog z menoj drugačne namene, se rade volje in takoj uklonim božji volji. Nebeška Mati, daj, prosim, da bom tudi na tak način spoznal in okusil božjo ljubezen. Amen.

1. dan

MARIJA JE MOJA NEBEŠKA MATI

Bog želi, da ljudje prihajajo k njemu — po Mariji

Nekaj časa zbrano glej sliko p. Jožefa Kentenicha, ustanovitelja schönstattske družine, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich stoji na govorniškem odru in predava. V življenju je nešteto krat pridigal in predaval mladini in odraslim. Vedno je govoril preprosto in razumljivo. Kar je povedal, je bilo dobro premišljeno in važno za življenje. Ni mu bilo za vzvišene misli in bleščeče govore in tudi ne za znanstvene razprave, pač pa si je vedno skrbno prizadeval, da bi z besedo in zgledom oblikoval življenje ljudi po veri.

Nad p. Jožefom Kentenichom visi podoba trikrat čudovite božje Matere in Kraljice schönstattske duhovne družine. Čeprav ni vedno visela nad njim Marijina podoba, kadar je govoril, ga je Marija vedno nevidno spremljala v življenju.

P. Jožef Kentenich ni storil ničesar brez Marije. Ko je dopolnil devet let — tedaj ga je njegova pokojna mati posvetila Mariji in ga Njej izročila v varstvo — je postala Marija njegova Mati. Z njeno pomočjo je urejal svoje življenje in delovanje. »Mariji sem dolžan zahvalo za vse, kar imam,« je često s posebnim poudarkom pripovedoval svojim sodelavcem.

Kdor je p. Jožefa Kentenicha dobro poznal, si je vedno zapomnil njegove globoke misli in besede, ki so dvigale in prenavljale človeška srca. Vsi, ki so ga poslušali, so zatrjevali, da njegovi govori niso bili nikoli prazno besedičenje. Duhovne dobrine, ki si jih

je v življenju pridobil, je želel razdeliti vsem ljudem kot nekako oporoko z iskreno željo, da bi postali vsi ljudje Marijini otroci. Ljudem je vedno polagal na srce: »Pridite k Mariji! Marija vas čaka...«

Dobro premisli: si Marijin otrok? Ali si prizadevaš, da bi postal Marijina last? Ali ljubiš Marijo?

S p. Jožefom Kentenichom zbrano moli:

Ljuba božja mati Marija, prosim te, ozri se tudi danes name in mi pri Sinu izprosi milost, da postanem tvoj zvesti otrok. Pri božjem Sinu, prosim, posreduj, naj mi podari tak pogum, da se bom lahko z vsake stran-poti vrnil k tebi.

Nebeška Mati, ti dobro veš: zemeljske dobrine me često tako zaslužnijo, da sem potem nedovzeten za vse, kar je božjega. V življenju sem večkrat razdvojen in žalosten zaradi trpljenja in hudih preizkušenj. Pomagaj mi, ljuba nebeška Mati, in privedi me domov – k Očetu. Amen.

Marija, bodi moja mati!

2. dan

MOJ NAJLJUBŠI DOM JE SVETIŠČE

Bog je poslal na svet svojega Sina, da bi ljudem na zemlji pomagal, jih učil in vodil k Očetu v nebesa. Ljudje so lahko na lastne oči videli in tudi občutili, kako je Bog dober in usmiljen.

Ljudje se moramo vedno zavedati, da je Bog še vedno dober in človeka rad usliši in mu tudi pomaga, če je to koristno za njegovo dušo. Bog posebno rad deli svoje milosti in tudi dela čudeže, ki so vidni znaki božje ljubezni in vsemogočnosti, na posebnih krajih na zemlji, ki si jih je sam izbral. Kdor take svete kraje z živo vero obišče in je pripravljen z Bogom sodelovati, doživlja na teh svetih krajih nepopisno duhovno veselje in tudi spoznanja, kakšne namene ima vsemogočni Bog s temi svetimi kraji na zemlji.

Nekaj časa glej sliko p. Jožefa Kentenicha, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich stoji pred oltarjem v schönstattskem svetišču. Vse sveče na oltarju so prižgane. V majhnem srebrnem krožniku so Marijine svetinjice, ki jih bo p. Jožef Kentenich blagoslovil.

Ko je p. Jožef Kentenich pred mnogimi leti — bilo je 18. oktobra 1914 — v tej kapeli stal pred oltarjem, je bil zelo osamljen. Bil pa je popolnoma prepričan, da si je Bog izbral to svetišče za delitev svojih milosti. Prav tedaj se je pogumno odločil, da bo sledil božjemu klicu. Prijel je odločno za delo. Kmalu pa se mu je pridružilo mnogo mož in žena. V svojih domovih so postavili na častno mesto podobo trikrat čudovite božje Matere, pred katero se je potem vsak dan zbi-

rala vsa družina in molila. V številnih naseljih so zgradili Marijina svetišča, vzgojne domove in delavnice, kjer se še danes pod Marijinim varstvom in z njeno pomočjo vzgajajo fantje in dekleta za nova občestva.

P. Jožef Kentenich se je na tem kraju, kjer zdaj stoji, z živo vero v srcu pogumno odločil, da bo živel, delal in trpel samo za Boga in da Mu bo na tem kraju postavil svetišče.

P. Jožef Kentenich, ustanovitelj schönstattske duhovne družine, se ozira okoli sebe. Od vseh strani vodijo pota v to svetišče. To je schönstattska svetišče, v katerem prebiva vsemogočni Bog, gospodar življenja in smrti.

Premisli! Ali si že kdaj razmišljal, da bi v svojem stanovanju postavil na častno mesto trikrat čudovito božjo mater Marijo, kjer bi se ji vsak dan priporočal in izročal?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Ljuba mati in kraljica Marija, izprosi mi pri Bogu milost, da bom vsak dan bolj razumel, kaj mi govori Marijina podoba? Ali je ta kraj, kjer visi trikrat čudovita božja Mati, res moje najljubše svetišče? Ali si prizadevam, da bi bil Bog po Mariji navzoč v naših družinah?

Marija, moja Mati, ti dobro veš, da Boga nujno potrebujemo. Izprosi mi, prosim, pri Sinu milost, da bom Bogu vsak dan bliže, ko bom zbrano molil pred tvojo podobo v mojem stanovanju. Amen.

Marija, pomagaj mi!

3. dan

**Z OČETOM JOŽEFOM KENTENICHOM
SE NAJRAJE POGOVARJAM**

V vseh stoletjih človeške zgodovine so živeli in še danes živijo izredni možje in žene, ki se iz ljubezni do Boga žrtvujejo za sočloveka. Taki izredni možje in žene so zares božji dar za človeštvo.

Nekaj časa pozorno glej sliko p. Jožefa Kentenicha, nato pa beri:

Človeku se zdi, da za p. Jožefa Kentenicha ni ničesar važnejšega kot otrok, s katerim se pogovarja. P. Jožef Kentenich se sklanja k otroku, ga opazuje, se z njim pogovarja in mu ponudi roke. Deklica mu gleda v obraz, se smehlja in takoj mu bo položila svojo roko, morda obe roki, v njegove odprte dlani. Dala mu bo tudi predmet, ki ga trdno drži v rokah.

Kadarkoli je prišel k p. Jožefu Kentenichu znanec ali neznanec, mu je bil vselej popolnoma na voljo. Ljudje, ki so poznali p. Jožefa Kentenicha, so bili presenečeni zaradi njegove ljubeznive pozornosti. Često so se spraševali, odkod ustanovitelj schönstattske duhovne družine jemlje čas za vsakega človeka. Obiskovalcu ni posvetil samo bežnega pogleda in stisk roke, ampak mu je bil vedno popolnoma na voljo. Vsakega obiskovalca je ljubeznivo in pozorno poslušal, saj ga je zanimalo prav vse, kar je sočloveka težilo. Po srečanju s p. Jožefom Kentenichom je sleherni obiskovalec veselo priznal: »P. Jožef Kentenich me razume. Pri njem se dobro počutim in se z njim najraje razgovarjam. On zna hitro reševati življenjske probleme . . .«

P. Jožef Kentenich je že v večnosti. Zdaj je lahko vsakemu in vsem na voljo. Zdaj, ko gleda Boga iz obličja v obličje, ima lepo priliko, da nam zemljanom povsod in ob vsakem času priskoči na pomoč. Sam nam želi biti vedno na voljo. Kdor išče zvezo s p. Jožefom Kentenichom, mora storiti tako, kakor je storila ta mlada deklica, ki jo vidimo na sliki.

Premisli! P. Jožef Kentenich se sedaj že veseli pri Bogu. Ali se mu priporočaš in ga prosiš, naj zate posreduje pri Bogu? Pokojni p. Jožef Kentenich nam vsem iz večnosti govori: Če bi Boga stanovitneje prosili, bi veliko več prejeli!

S p. Jožefom Kentenichom moli:

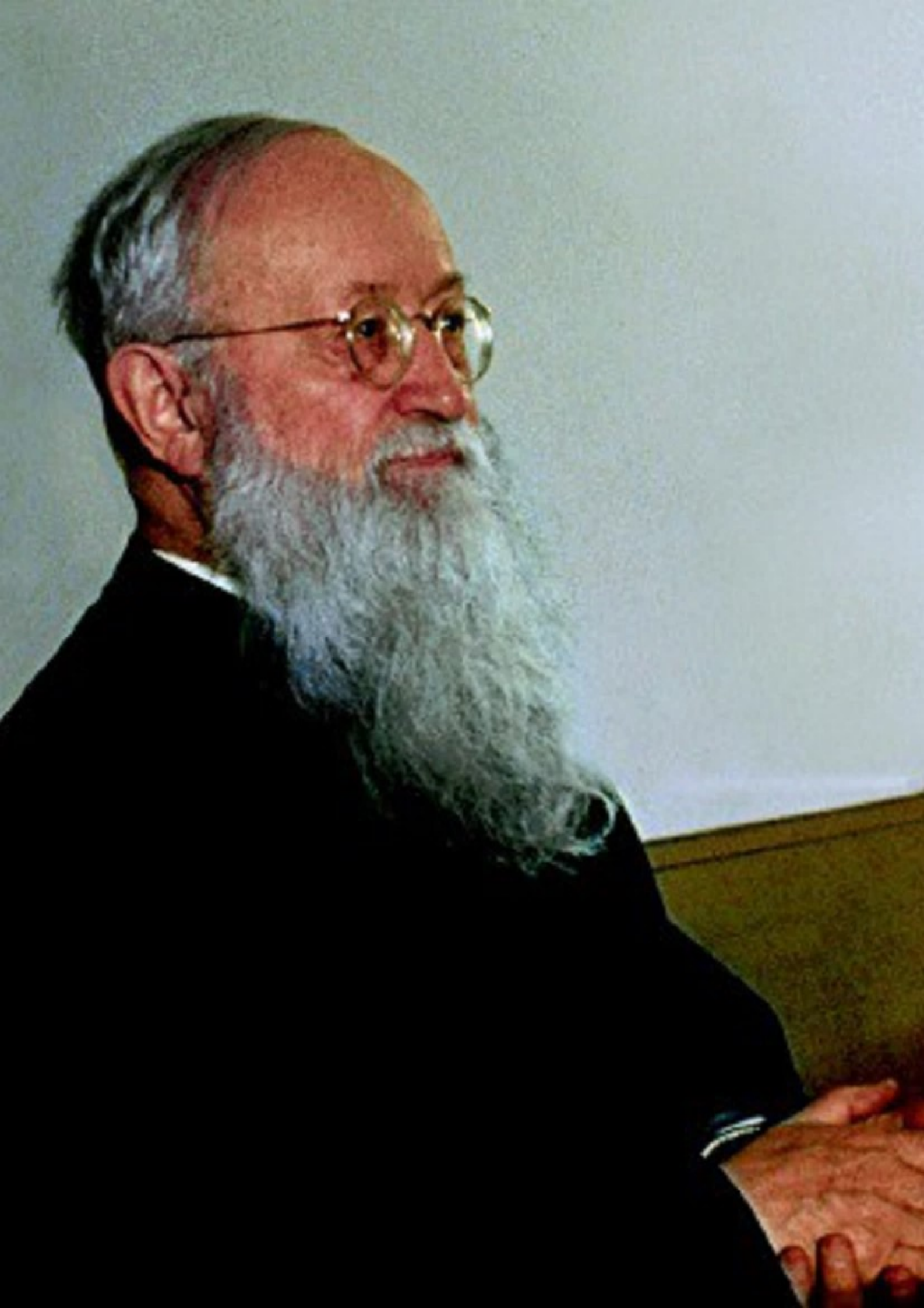
Ljuba božja Mati, pokojni p. Jožef Kentenich je v pridigah priporočal ljudem take smernice, po katerih je tudi sam živel. Bil je odkrit do vsakega človeka, ki ga je srečal v življenju. Vedno je bil trdno zasidran v božji ljubezni, zato je bil usmiljen in ljubezniv do vsakega človeka.

Ljuba nebeška Mati, pripravi, prosim, tudi meni prostor v njegovem srcu, da bom deležen njegove pomoči. Izprosi mi, prosim, milost, da bom tudi jaz iz ljubezni do Boga sobratu in sosestri v oporo in nesebično pomoč. Amen.

Nebeška mati Marija, blagoslovi me!

4. dan

MOLITEV ČLOVEKA PRERODI

Bog se nikoli ne spreminja. Če hočemo priti k Bogu, se moramo sami spremeniti; odpovedati se moramo sami sebi.

Če hočeš priti k nebeškemu Očetu, ki vedno čaka nate, je potrebno, da zvesto izpolnjuješ Njegovo voljo. Bogu moraš biti vedno na voljo. To je za vsakega človeka najvažnejše in tudi odločilno. Če se boš tako ravnal, potem te bo očistila in duhovno dvigala vsaka molitev. Šele potem boš lahko mirno živel in tudi uspešno delal za čas in večnost.

Nekaj časa opazuj sliko p. Jožefa Kentenicha, ustanovitelja schönstattske družine, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich kleči pri obhajilni mizi v svetišču in pobožno moli. Popolnoma je potopljen v Boga in se z Njim pogovarja. Pripravljen je sprejeti božja navodila. Vse njegove misli, želje in hotenje – vse je usmerjeno na Boga. Vdano premišljuje in moli, da bi spoznal božjo voljo.

P. Jožef Kentenich je duhovno vodil take ljudi, ki so mu zaupali in so se izročili njegovemu vodstvu. Trdno so bili odločeni, da bodo vsak dan živeli združeni z Bogom. Nikoli niso čakali na izredna uslišanja, pač pa so želeli spoznati božjo voljo in biti deležni božje ljubezni.

P. Jožef Kentenich mirno kleči v svetišču. Njegova molitev se dviga kot kadilo k Bogu. Njegovo življenje in delovanje je po Mariji vodil Bog.

V katerokoli dušo vstopi Bog, jo kmalu prenovi v božji ljubezni.

Dobro premisli! Ali spadaš morda med take ljudi, ki imajo Boga samo na jeziku ter se k njemu zatekajo samo tedaj, kadar jih tarejo življenjske stiske in preizkušnje?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Oče naš, ki si v nebesih, zahvalim se ti, da si mi tako blizu in da me zvesto spremljaš na življenjski poti. Imam mnogo želja in ti za vse veš. Upam, da ti jih smem zaupati. Danes te samo ponižno prosim: daj, prosim, da bo moje srce gorelo samo zate. Daj mi tak pogum, da se bom vedno in povsod tebi podredil in da bom molčal in poslušal, kadar boš želel z menoj govoriti.

Nebeški Oče, ti si nevidna priča vseh mojih misli, skritih želja, strahu in načrtov, pomagaj mi, prosim, da bom pogumno vztrajal pri tebi tudi tedaj, kadar boš želel predrugačiti moje življenje in delovanje. Amen.

Nebeška Mati, vodi me!

5. dan

TRPLJENJE ČLOVEKA PRENAVLA

V sedanjem času nas je zajela neka čudna hipnoza načrtovanja dela in uspehov. Sedanja družba sicer stremi za napredkom in višjim življenjskim standardom, pa vendar ni kos raznim katastrofam in boleznim. Vsakega človeka spremljajo v življenju trpljenje in razne preizkušnje.

Nekaj časa glej sliko p. Jožefa Kentenicha, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich stoji v svetišču pri oltarju, na katerem je štirinajst let v izgnanstvu vsako jutro maševal. Nebeškemu Očetu daruje kruh in vino in govori: »Nebeški Oče, sprejmi! Moj kelih je do vrha napolnjen z obdolžitvami, obrekovanjem in hudimi preizkušnjami. Nasilno sem odtrgan od nedokončanega dela . . .«

Vsak dan je trpel in bil ponižan, ker je moral biti zaradi zlobnih jezikov in idejnih nasprotnikov izgnan iz domovine. Štirinajst let je že dolga doba za človeka, katerega so pri 66 letih tako rekoč nasilno odtrgali od schönstatske družine, katero je ustanovil in ji posvečal skoraj 40 let vse duhovne in telesne moči in zmožnosti. Razen tega je za schönstatsko družino trpel štiri leta v taborišču Dachau.

P. Jožef Kentenich se je vsako jutro, ko je maševal, tudi sam daroval Bogu in dejal: »Nebeški Oče, sprejmi tudi mene!« Zapomniti si moramo, da je vse duševne udarce, ki so mu jih prizadejali neprijatelji, hvaležno sprejel kot poseben dar večne Ljubezni.

Vsi dobro vemo, da se vsak človek brani trpljenja. P. Jožef Kentenich pa je posnemal Kristusa. Kristus ni odrešil sveta s pridiganjem in tudi ne tedaj, ko so mu ljudje, navdušeni nad njegovim naukom in čudeži, sledili, ampak s trpljenjem in smrtjo na križu.

Premisli, kako sprejemaš trpljenje, kadar te zadene? Ali se ga skušaš otresti, kakor nadležno breme, ali ga pa hvaležno sprejmeš in pogumno nosiš za svoje grehe in za grehe vsega sveta?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Gospod Jezus Kristus, Odrešenik sveta, na svetu ni ničesar zoprnejšega za človeka kakor trpljenje. Ljudje smo ustvarjeni za srečo, zakaj in čemu potem trpljenje? Gospod Jezus, križi in nadloge, ki nas zadenejo na življenjski poti, nas tako rekoč zrušijo na tla in tedaj se zavemo, da smo slabotna bitja. V trpljenju tako težko rečem: »Da, Oče.« To pa zaradi tega, ker se hočem znebiti trpljenja.

Odrešenik sveta, daj mi, prosim, razumeti, da človeka vsako trpljenje duhovno dviga, plemeniti in bliža Bogu. Pomagaj mi, da bom prostovoljno in brez godrnjanja sprejel vsako trpljenje in ga vdano prenašal kot poseben dar nebeškemu Očetu zase in za soljudi. Amen.

**Nebeška Mati, vodi moje misli,
želje in dejanja!**

6. dan

LJUBEZEN PRENAVLJA ČLOVEKA

Morda si navdušen nad telesno lepoto in toplino srca svojega bližnjega? In to imenuješ ljubezen?

Morda zahtevaš od sočloveka, da zadosti tvoji sebičnosti? In to imenuješ ljubezen?

Morda preizkušaš svojega bližnjega, če se ujema s tvojim značajem? In če ugotoviš pomanjkljivosti, poskušaš navezati stike z drugim človekom. In še vedno govoriš o ljubezni?

Navduševati se nad telesno lepoto bližnjega in zahtevati od njega, da zadosti tvoji sebičnosti, ugotavljati pomanjkljivosti na sočloveku, to še ni ljubezen. Prava ljubezen je čisto drugačna.

Nekaj časa glej sliko p. Jožefa Kentenicha, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich sedi na stolu in se pogovarja z obiskovalcem. Mirno gleda in posluša človeka, ki mu odkriva svoje življenjske preizkušnje in nadloge.

Vsak človek, ki se je kdaj srečal s p. Jožefom Kentenichom, je lahko takoj spoznal, da se je ustanovitelj schönstattske družine Bogu popolnoma posvetil in daroval. In zaradi tega je bil p. Jožefu Kentenichu vsak človek ljub in mu je daroval svojo ljubezen. Z nesebično ljubeznijo je sprejemal raznovrstne obiskovalce in poslušal njihove življenjske zgodbe. Nič se ni jezil ali vznemirjal, pač pa je bil vedno miren in dobrohoten in tudi hvaležen za vsak obisk. Obiskovalcu je izražal svoje pogoje v obliki prošnje in je zelo pazil, da ni ranil njegove svobode. P. Jožef Kentenich je bil zares človek, ki je nesebično ljubil so-

človeka in mu je želel podariti košček svoje duševne dobrote in plemenite ljubezni. Zapomniti si moramo, da se je njegova nesebična ljubezen do Boga in sočloveka plemenitila in poglobljala v letih trpljenja in hudih preizkušenj.

Premisli, ali si kaj prizadevaš, da bi nesebično ljubil svojega bližnjega? Ali se trudiš, da bi sočloveku priskočil na pomoč, če ga je zajelo trpljenje, bolezen, razočaranje, zaničevanje? Ali morda povsod iščeš samega sebe, svoje koristi in morda naslade?

S p. Jožefom Kentenichom pobožno moli:

Sveti Duh, ti si vzor ljubezni med Očetom in Sinom. Pred teboj priznam, da ne znam sočloveka pravilno in nesebično ljubiti. Prosim te, odpusti mi, kar sem v tem pravcu zagrešil. Prosim, prešini mojo dušo z žarom božje ljubezni, da bom sočloveka prav ljubil in ga vedno sprejel kot brata in sestro. Ako bo moj bližnji ob meni doživljal nesebično ljubezen, bo znal prav ceniti tudi tvojo nebeško ljubezen. Sv. Duh, če bi ne bilo danes na svetu tvoje ljubezni, bi osirotelo vse človeštvo. Ljudje bi bili veliki reveži, ker bi jih zasušnjila slaba nagnjenja in nizkotna sla. Sveti Duh, prosim, podeli mi milost, da bom postal nov človek, prežarjen z božjo ljubeznijo, in bom ljubil sočloveka po zgledu p. Jožefa Kentenicha, ki je bil najsrečnejši tedaj, ko je smel in mogel priskočiti na pomoč svojemu bližnjemu in ga duhovno obogatiti. Amen.

Nebeška Mati, sprejmi me v svoje presveto Srce!

7. dan

SKRBNI IN PLEMENITI OČE DRUŽINE

Za vsakega človeka je prevzeta dolžnost ne samo breme, ampak tudi odgovornost. Človek mora zaupano mu nalogo izvrševati vestno in z ljubeznijo. Biti mora tudi dober in pravičen do vseh, ki so mu zaupani.

Nekaj časa glej sliko p. Jožefa Kentenicha, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich sedi pri telefonu. Komaj stopi v sobo, že zazvoni telefon. Ne kličejo ga samo sodelavci schönstattske družine, pač pa ga kličejo ljudje tudi iz raznih predelov Nemčije, Avstrije, Švice, Španije, Škotske in celo iz prekomorskih dežel. P. Jožef Kentenich takoj dvigne telefonsko slušalko in ljubeznivo spregovori: »Prosim...« In potem skrbno poslušá, vestno in modro odgovarja, svetuje, si zapisuje, se včasih tudi pošali, obljubja, da bo veliko mislil in tudi molil za sobrate in sestre, vsakemu želi vse dobro in tudi božji blagoslov...

Dan za dnem je sprejemal obiskovalce z vseh predelov sveta. Razen tega je imel še razna srečanja, duhovne vaje, predavanja. Hodil je po domovini ter se udeleževal raznih cerkvenih slovesnosti. Od napornega dela in skrbi je bil telesno in duševno včasih tako utrujen, da se je ljudem smilil, on pa ni miroval. Še kot osemdesetletnik je pogumno prenašal teža dela. Za svoje delo ni dobival plače. Kar so mu ljudje poklonili, je vse razdal...

Skoraj vsak dan — morda je bila ura sedem zjutraj ali 23 zvečer — je dvigal telefonsko slušalko in ljubeznivo

govoril: »Prosim . . .« Razgovori so ga zelo razveselili. Schönstattski duhovni družini, katero je ustanovil in bil njen duhovni oče, je bil z vso dušo ob vsakem času na voljo, saj je zanjo delal in trpel do poslednjega diha.

Premisli, ali posvečaš ljudem, ki so ti zaupani, vso skrb in ljubezen? Ali se žrtvuješ zanje? Ali si morda vesel, če te ne nadlegujejo? Ali si skrben in dober oče, ljubeča mati, iskren prijatelj in dobrotnik sobratu, sosestri?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Nebeški Oče, poznam te takšnega, kakršnega te nam je predstavil tvoj Sin. Ti na skrivnosten način deluješ v meni, z menoj in po meni. Ti najbolje veš, da ni lahko biti vedno pravičen do sobrata in sosestre. Prosim te, pomagaj mi, da bom vedno pravičen in plemenit do svoje družine, otrok, bratov in sester in do vseh, ki so mi zaupani in ki jih bom danes srečal. Podeli mi, prosim, milost in pogum, da bom na delovnem torišču, na katerega si me ti postavil, s tvojo pomočjo zgledno živel in da bom v veselje in oporo vsem, s katerimi se vsak dan srečujem. Amen.

Ljuba nebeška Mati, podpiraj me, da bo moje življenje in delovanje Bogu v čast in sočloveku v korist!

8. dan

LJUBIL JE CERKEV

V raznih časopisih često med drugim beremo, da je Cerkev v sedanjem svetu odpovedala. Vsak dan lahko tudi slišimo, da se Cerkev nima pravice vmešavati v osebne zadeve človeka. Valovi kritike se vsak dan srditeje zaganjajo v Cerkev, pa tudi v Cerkvi sami slišimo razna negotovanja.

Nekaj časa glej sliko p. Jožefa Kentenicha, potem pa beri:

P. Jožef Kentenich spoštljivo stoji pred sv. očetom Pavlom VI. V roki drži darilo – kelih za novo cerkev »Mater Ecclesiae«. Papež Pavel VI. bere kratek nagovor in gleda p. Jožefa Kentenicha, ki se je pravkar vrnil iz pregnanstva. Sv. oče Pavel VI. se p. Kentenichu zahvaljuje za njegovo zvestobo in ljubezen do Cerkve in iskreno želi, da bi schönstattsko duhovno gibanje napredovalo in v blagor Cerkve zajelo najširše ljudske množice.

P. Jožef Kentenich je sicer videl v Cerkvi tudi človeške pomanjkljivosti, toda nad njimi se ni spotikal, pač pa je za Cerkev molil in trpel. Čeprav je v Cerkvi tudi njega marsikaj razočaralo, je še bolj molil za cerkvene predstojnike; še z večjo ljubeznijo je prijel za delo in pogumno gradil – ne ovire, pač pa mostove do ljudi in Cerkve.

P. Jožef Kentenich se je kot zvesti sin Cerkve srečal s sv. očetom Pavlom VI., ki je duhovni oče vseh kristjanov. Sv. oče se mu je zahvalil za neomajno zvestobo Kristusu in Cerkvi, saj je v polni meri kot duhovni oče

mednarodne schönstattske družine izvrševal poslanstvo, ki mu ga je zaupala trikrat čudovita božja mati Marija, Kraljica in Zmagovalka Schönstatta.

Dobro premisli! Ali ljubiš Cerkev? Ali si zvest sin Cerkve tudi tedaj, če opaziš v Cerkvi človeške slabosti in pomanjkljivosti? Ali kaj moliš za sv. očeta Pavla VI. in za svojega škofa, župnika?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Gospod Jezus Kristus, nevidni poglavar svete Cerkve, ne dopusti, da bi se kdaj ločil od Tebe in Cerkve. Prosim, podeli mi milost, da bom mogel še bolj moliti in trpeti za cerkvene predstojnike, kadar bom zasledil človeške slabosti v Cerkvi. Daj mi, prosim, pogum, da bom v svojem poklicnem okolju vedno branil Cerkev, katero si ti ustanovil in zanjo trpel in umrl na križu. Daj, prosim, da se bom ob vsaki kritiki Cerkve vedno vprašal, kaj sem zanemaril ali opustil, da ni Cerkev v sedanjem času bolj spoštovana in tudi priljubljena med ljudmi. Še posebno te prosim za bogoslovne učenjake, naj jih vodi Sveti Duh, kadar bodo pisali ali predavali o Cerkvi. Podari nam vsem, prosim, milost, da bomo po zgledu p. Jožefa Kentenicha nadvse ljubili in radi trpeli za tvojo Cerkev, ki naj bo za vse ljudi most v nebesa. Amen.

**Moja ljuba nebeška Mati, poživi mojo ljubezen
do Cerkve in njenih predstojnikov!**

9. dan

DOBROTNÍK ČLOVEŠTVA

Ljudje živimo na svetu, vendar ne za ta svet. Naša naloga je, da bi ljudi vodili k Očetu v nebesa. To nalogo bomo mogli izvrševati, če bomo tesno povezani z Bogom.

Nekaj časa pozorno glej sliko p. Jožefa Kentenicha, ustanovitelja schönstattske družine, potem pa pazljivo beri:

Na sliki vidimo, da p. Jožef Kentenich govori. Smehljaj na njegovem obrazu nam pove, da je popolnoma prežet z vsebino govora. In zaradi tega so njegove besede vžigale in dvigale srca poslušalcev. V Schönstatt prihajajo še danes očetje in matere, izobraženci, kmetje in delavci, fantje, dekleta in otroci. Nekateri so razdvojeni in strti od razočaranj in trpljenja, ki jih je zajelo na življenjski poti. Iščejo kraj, kjer bi se odpočili in pogovorili. Oče schönstattske duhovne družine jim govori, pojasnjuje jim zamotana življenjska vprašanja, opisuje razna duhovna gibanja ter njihov pomen za sedanji svet.

P. Jožef Kentenich je razgledan človek in se dobro zaveda, kaj se dogaja v svetu in kako ljudje — različnih svetovnih naziranj — mislijo in čutijo; on tudi dobro ve, kam teži sodobna znanost. P. Jožef Kentenich ni nikoli miroval. Vedno je živel med ljudmi, jih obiskoval, jim svetoval in tudi pomagal. Na raznih srečanjih je modro posegal v debato, svaril in tudi odločno in pogumno branil Cerkev. Vedno in povsod je pogumno poudarjal, da se mora človek oklepati Boga, mu služiti in zanj tudi trpeti. Prav tako je lju-

dem dopovedoval, da ni važno mnenje ljudi, pač pa božja volja. »Dandanes si svet na vso moč prizadeva, da bi nebo zapustilo zemljo,« je često naglašal in potem pa ljudem svetoval: »Ljudje si moramo stalno prizadevati, da se bo zemlje vedno dotikalo tudi nebo.« Zborovalcem v Schönstattu je često dejal: »Pojdite v miru na svoje domove in prenovite svet z božjim naukom in ljubeznijo!«

Premisli, ali si kaj prizadevaš, da bi s svojim življenjem in delovanjem oznanjal ljudem Kristusa? Ali pa se morda skrivaš pred ljudmi in ti ni mar, kako tvoj sobrat živi in kaj dela?

S p. Jožefom Kentenichom moli:

Sveti Duh, užgi v meni, prosim, ogenj svoje ljubezni in mi daj pogum in moč, da bom premagoval svoje slabosti, ki me nenehno odvrčajo od Boga. Razsvetli mi, prosim, razum in okrepi mojo voljo, da se bom vedno boril zoper greh in zlo, ki ju hudobni duh širi po svetu. Daj mi, prosim, pogum, da se bom vedno in povsod odločno boril za resnico in pravico. Z vsemi močmi si bom prizadeval, da bo Kristus zavladal med ljudmi na svetu. Amen.

**Moja nebeška mati Marija, izprosi mi milost,
da bom sedanjemu svetu apostol Kristusove ljubezni
in miru!**

USLIŠANE PROŠNJE

Mnogi častilci p. Jožefa Kentenicha so po njegovi smrti neštetokrat občutili, kako je on dober oče, moder vzgojitelj in tudi velik priprošnik pri Bogu. Kar navadili so se, da so vsak dan skupaj z njim reševali vse težave življenja in jih tudi obvladali. Pri vsem tem se je često zgodilo, da so bili bogato poplačani — tako sami poročajo — ker jim je p. Jožef Kentenich izprosil pri Bogu močno vero in očetovsko ljubezen. Sami zatrjujejo, da je po devetdnevnici rastla in se krepila v njih vera in tudi zaupanje v Boga raste iz dneva v dan; veselo prenašajo vsakdanje tegobe, s katerimi se srečujejo na življenjski poti. Prepričani so tudi, da jim po zgledu p. Jožefa Kentenicha raste pogum za delovanje v božjem kraljestvu na zemlji. Iz srca želijo, da bi bili uslišani vsi, ki se bodo zatekali po pomoč k duhovnemu očetu in ustanovitelju mednarodne schönstattske družine — p. Jožefu Kentenichu.

Uslišanja, ki jih na tem mestu objavljamo, so le drobec poročil, ki vsak dan prihajajo v Schönstatt iz vseh predelov sveta.

Ker sem vozil avto neprevidno, sem spravil bližnjega in sebe v veliko nesrečo. Posledic ni bilo mogoče oceniti. V veliki stiski sem se tedaj zatekel k p. Jožefu Kentenichu, ki mi je že često pomagal. In pomagal

mi je tudi v sedanji nesreči. Posredoval je pri Bogu tako, da se je proti pričakovanju vse dobro izteklo. Zato se p. Jožefu Kentenichu iz srca zahvaljujem za pomoč. Prosim, da objavite mojo prisrčno zahvalo. Želim, da bi se vsi, ki so v življenjskih stiskah, opogumili in se priporočili p. Jožefu Kentenichu v vseh življenjskih nadlogah, čeprav so še tako brezupne.

J. K.

Pred enim letom me je zajela in mučila huda duševna stiska. Na noben način se je nisem mogel znebiti. V nevarnosti je bila moja vera in tudi moj obstanek. Svetovali so mi, naj grem v Schönstatt. Tako sem tudi storil. Na priprošnjo p. Jožefa Kentenicha sem spoznal svoj poklic in svoje poslanstvo. Od tedaj sem spet srečen in se vsak dan dobro zavedam: Moje življenje ima smisel in tudi cilj. P. Jožefu Kentenichu izrekam prisrčno zahvalo.

U. H.

Enajstletni G. je imel ošpice in ga je kmalu napadla huda vročina. Čez nekaj dni je izgubil zavest. Odpeljali so ga na kliniko in tam je zdravnik ugotovil vnetje možganov in dejal: »Le višja sila mu more pomagati, da bo ozdravel.« Žalostni starši so se zatekli k p. Jožefu Kentenichu. Čez tri dni se je bolnik prebudil iz nezavesti. Vročina je padla, govoril je čisto razločno in pravilno ter kmalu zaspal. Toda bil je še

hrom od nog do bokov. Njegovi domači so vztrajali v molitvi noč in dan. Bolnika je polagoma zapuščalo hromenje. Po dveh opravljenih devetdnevnih si je bolnik toliko opomogel, da je šel z materjo na sprehod. Bolniška sestra, ki mu je stregla, je povedala: »V osemnajstih letih, kar sem v službi, kaj takega pri tej bolezni še nisem doživela. Bolnik je zelo hitro popolnoma ozdravel in ostal pri zdravem razumu. «Zdravnik, ki je bolnika ponovno pregledal, je dejal: »Tega ozdravljenja bolniška znanost ne more pojasniti. To je čudež...« Otrokov oče je pretresen priznal: »Ljudje mi glede sinove ozdravitve lahko rečejo, kar hočejo. Sam pa sem spoznal in občutil, da je molitev velesila in pomaga tam, kjer naravne sile odpravijo. Tudi zdravniška pomoč je bila brezuspešna. Ob tej priliki smo vsi skupaj spoznali, kako smo ljudje slabotni in si sami ne moremo pomagati.«

J. J.

Na praznik sv. treh kraljev leta 1970 sem šel na kolodvor, pa sem zaradi poledice tako nesrečno padel, da sem si zlomil roko. Zdrobila se je kostna glavica v ramnem sklepu. Drobce je bilo treba odstraniti z operacijo. V kratkih presledkih sem nato prestal še dve operaciji. Ko sem se čez tri tedne vrnil iz bolnice domov, se je že zaceljena rana pričela gnojiti. Rana me je hudo bolela in bal sem se, da se mi bo kost gnojila. Na grobu p. Jožefa Kentenicha sem zaupno

molil in svojo bolno roko polagal na njegov sarkofag. Čez dva dni že ni priteklo nič več gnoja iz rane. Od tedaj je roka popolnoma zdrava. P. Jožefu Kentenichu se pristrčno zahvaljujem za očitno pomoč. Obljubil sem, da bom zahvalo p. Jožefu Kentenichu javno objavil. Ob tej priliki moram tudi omeniti, da mi je p. Jožef Kentenich pomagal tudi v stanovanjski stiski.

P. B.

Tudi podpisani je bil deležen pomoči p. Jožefa Kentenicha v hudi duševni stiski in želi iz hvaležnosti objaviti zahvalo. Skoraj ne morem podrobneje opisati svoje zadeve, ker gre za duševno depresijo, ki pa se je razblinila po vztrajni molitvi k p. Jožefu Kentenichu v schönstattskem svetišču. Trdno sem prepričan, da je p. Jožef Kentenich pomagal in upam, da mi bo še nadalje pomagal. Za pomoč ga moramo prositi predvsem v verskih in duševnih zadevah in bodimo prepričani, da nam bo priskočil na pomoč. Prosimo ga za pomoč tudi v drugih težavah. Morda ga v takih primerih vse premalo prosimo. Zelo bom vesel, če boste objavili mojo zahvalo.

M. B.

Pri našem šestnajstletnem sinu je zdravnik ugotovil – imel je hudo gripo – da je močno slabokrven. Morali so ga ambulantno zdraviti. Ko so mu punktirali kostni mozeg, so ugotovili, da so v mozgu nevarne ce-

lice. V tej stiski smo se zatekli k p. Jožefu Kentenichu. Na njegovem grobu smo pričeli zaupno moliti in doma smo opravljali devetdnevnice. Tudi schönstatske sestre, ki noč in dan molijo v cerkvi vednega češčenja na hribu v Schönstattu, smo prosili, naj molijo za našega sina, da bi ozdravel. Bolnega sina smo morali prepeljati na vseučiliško kliniko. Deset dni po prvem pregledu kostnega mozga, so pri drugi zdravniški preiskavi ugotovili, da nevarnih celic ni bilo več v mozgu. Prepričani smo, da nam je to čudežno ozdravljenje izprosil p. Jožef Kentenich; kateremu se prisrčno zahvaljujemo.

B. B.

Petletni hčerki mojega prijatelja so se vnele sarnice. Nenadoma je hudo zbolela. Po vsem telesu so se pojavili mehurčki, ki so se hitro širili in tudi večali. Starši so prinesli otroka na kliniko, ker hišni zdravnik ni mogel več pomagati. Zdravniki na kliniki so dejali, da skoraj ni več pomoči za otroka, ker so nastale na otrokovem telesu opekline tretje vrste. Otrokove ustnice so bile že popolnoma črne. Opekline so nastale zaradi nekega zdravila, ki ga otrokov organizem ni prenesel. Na kliniki so se mehurčki še množili in povzročali otroku neznosne bolečine. Zdravniki so bili brez moči in mislili so, da bo otrok prav kmalu umrl. Tedaj so otrokovi starši in tudi schönstatske sestre pričeli moliti devetdnevnicu k p. J. Kentenichu. Pre-

pričani so bili, da more samo še on pomagati. Otrok je preživel kritično noč in še naslednji dan. Naslednjo noč so izpuščaji na telesu popustili. Otrok je prosil, naj mu berejo pravljice. Prav počasi so se jeli izpuščaji sušiti. Zdravniki pa še vedno niso upali, da bo otrok ozdravel in so menili, da bodo nastopile komplikacije. Koža se je pričela celiti. V začetku šestega tedna je naglo nastopila visoka vročina. Spet so se bali najhujšega, toda čez dva dni je okuženje zginilo. Otrok je postajal vedno bolj živahen in čez dva tedna so starši peljali zdravega otroka domov. Profesor, ki je otroka zdravil, je dejal otrokovemu očetu: »Vi imate pa gotovo dobre zveze z Bogom.« — Starši so zdaj zelo veseli in so prepričani, da je ozdravljenje otroku izprosil pri Bogu p. Jožef Kentenich, kateremu se iz srca zahvaljujejo.

R. S.

Ob koncu meseca avgusta 1971 sem pisal v dom za stare ljudi, naj bi osamljeno in bolno gospodično sprejeli v oskrbo. Opravil sem devetdnevnicu k p. Jožefu Kentenichu in ga prosil za pomoč. Proti pričakovanju sem prejel od uprave doma za stare ljudi sporočilo, da je pripravljena soba, v kateri bo bolehnna gospodična sama stanovala, čeprav imajo še veliko nerešenih prošenj. Tako je p. Jožef Kentenich prevzel skrb za osamelo staro osebo. P. Jožefu Kentenichu se prisrčno zahvaljujem za takojšnjo pomoč.

W. E.

Za očitno pomoč v važni zadevi – bil sem že skoraj obupal – se p. Jožefu Kentenichu prisrčno zahvaljujem in prosim, da bi uslišanje objavili in sporočili tudi sotrpinom, ki jih morda tarejo podobne življenjske nadloge in preizkušnje. Po večkrat opravljeni devetdnevnicu k p. Jožefu Kentenichu sem našel pot do Boga in bil deležen njegove ljubezni in milosti. Naj p. Jožef Kentenich izprosi še drugim ljudem pomoč pri Bogu!

M. M.

Študij za učitelja umetnosti sem dovršil v Mehiki in se nato preselil v Teksas (ZDA). Namestili so me v nekem zavodu, vendar mojega spričevala v ZDA niso hoteli priznati, kar je bilo zame zelo usodno. Pri ameriški vladi sem vložil prošnjo za priznanje mojega zrelostnega spričevala. Med tem časom, ko sem čakal na rešitev prošnje, sem opravil devetdnevnicu k p. Jožefu Kentenichu in ga prosil, naj mi pomaga. Ko sem že skoraj obupaval in nisem upal, da bo moja prošnja ugodno rešena, so mi sporočili, da so moje zrelostno spričevalo izjemoma priznali in da bom dobil plačo za vse mesece, odkar sem v službi. Zelo sem vesel, da morem to uslišanje objaviti. P. Jožefu Kentenichu pa se prisrčno zahvaljujem za njegovo posredovanje pri Bogu.

I. J.

Pošiljam vam opis mojega doživetja ob srečanju s schönstattsko Marijo. Besede so le preskromne, da bi mogel opisati milosti, ki jih prejemamo iz Marijinih rok in ob vzoru p. Kentenicha. Resnično iz Schönstatta se iz Marijinih rok razlivajo božje milosti na romajočo Cerkev in jo varujejo na njeni zemeljski poti. Dolga leta sem opazoval svoje slabosti: Hitenje in hlastanje v vsakdanjem življenju, raztresenost in površnost pri delu, nihanje med popustljivostjo in trdosrčnostjo v odnosih. Mlačnost, nemir in negotovost so bile pogoste spremljevalke. Zdelo se mi je, da sem na ladji, zibanje, guganje in potovanje brez smeri in cilja. Tako sem dobil knjižico »Z MARIJO V ŽIVLJENJE« in bral o p. Kentenichu in o globoki vedno močnejši povezanosti z Marijo. Čutil sem, da se umirjam, prispel sem, na obzorju se je pojavilo kopno, trdna zemlja — Marija. Velika dobrotà, mir in spokojnost ter otroška vdanost Mariji so mi čudoviti vzor, ki se dviga kot svetilnik ob vhodu v zavetje in pristan Marije. Bolečino žalostne Marije z Jezusom v naročju je doživljal p. Kentenich mnogo let. Koliko luči in moči sije preko teh let v človeška srca na zemlji ter jih kliče in podpira na poti k Mariji! S hvaležnostjo in upanjem se oziram na Marijino podobo in delo v Schönstattu.

A. I., Ljubljana, 9. 10. 1973

